

E. LOCKHART

wij
leugde
naars

UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

www.defonteinkinderboeken.nl

Vijfde druk, 2018

Oorspronkelijke titel: *We Were Liars*

Verschenen bij Delacorte Press, een imprint van Random House
Children's Books

© 2013 E. Lockhart

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding: Getty Images

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4642 8 (e-book 978 90 261 3805 8)

NUR 285, 302

1

Welkom bij de prachtige familie Sinclair.

Niemand is crimineel.

Niemand is verslaafd.

Niemand is mislukt.

De Sinclairs zijn atletisch, lang en knap. We zijn democraten, oude rijken. Onze glimlach is breed, onze kaak is vierkant en onze tennisopslag is agressief.

Het doet er niet toe dat scheidingen onze harten spier voor spier verscheuren zodat het ze grote moeite kost om te blijven kloppen. Het doet er niet toe dat het geld uit het trustfund begint op te raken en creditcardrekeningen onbetaald op de keukentafel worden gelegd. Het doet er niet toe dat er een hele verzameling medicijnpotjes op het nachtkastje staat.

Het doet er niet toe dat een van ons wanhopig, vol-slagen wanhopig verliefd is.

Zo verliefd

dat er even wanhopige maatregelen moeten volgen.

Wij zijn Sinclairs.

Niemand komt iets tekort.

Niemand heeft het mis.

We wonen (in de zomer tenminste) op een privé-eiland voor de kust van Massachusetts.

Misschien is dat alles wat je hoeft te weten.

2

Mijn volledige naam is Cadence Sinclair Eastman.

Ik woon in Burlington in de staat Vermont, met mammi en drie honden.

Ik ben bijna achttien.

Ik heb een veelgebruikte bibliotheekpas en verder bezit ik niet veel, al woon ik natuurlijk wel in een chic huis vol dure, nutteloze voorwerpen.

Vroeger was ik blond, maar nu is mijn haar zwart.

Vroeger was ik sterk, maar nu ben ik zwak.

Vroeger was ik mooi, maar nu oog ik ziek.

Het is waar dat ik sinds het ongeluk lijd aan migraineaanvallen.

Het is waar dat ik dwazen niet kan lijden.

Ik hou van dubbele betekenissen. Zie je wel: Ik lijd aan migraineaanvallen. Ik kan dwazen niet lijden. Het woord betekent bijna hetzelfde als in de zin ervoor, maar niet helemaal.

Lijden.

Pijn verdragen.

Je zou kunnen zeggen dat het betekent ‘proberen je staande te houden’, maar dat klopt niet helemaal.

Mijn verhaal begint vóór het ongeluk. In juni, in de zomer waarin ik vijftien was, ging mijn vader ervandoor met een vrouw van wie hij meer hield dan van ons.

Mijn vader was een redelijk succesvol professor in de militaire geschiedenis. Toentertijd aanbad ik hem. Hij droeg tweedjasjes. Hij was broodmager. Hij dronk thee met veel melk. Hij was dol op gezelschapsspelletjes en liet mij winnen; hij was dol op boten en leerde me kajakken; hij was dol op fietsen, boeken en kunstmusea.

Hij was nooit zo dol op honden, en het geeft wel aan hoeveel hij van mijn moeder hield dat hij onze golden retrievers op de bank liet slapen en elke ochtend vijf kilometer met ze ging wandelen. Hij was ook nooit zo dol op mijn grootouders, en het gaf wel aan hoeveel hij van mammie en mij hield dat hij elke zomervakantie in Huis Windemere op het eiland Beechwood doorbracht, waar hij artikelen schreef over oorlogen van lang geleden en bij elke maaltijd voor ons een glimlach opzette.

Die juni, vlak voor zomervakantie nummer vijftien, kondigde papa aan dat hij wegging, en twee dagen later vertrok hij. Hij zei tegen mijn moeder dat hij geen Sinclair was en dat hij het niet meer aankon om te proberen er een te worden. Hij kon niet glimlachen, kon niet liegen, kon geen deel uitmaken van die mooie familie in die mooie huizen.

Hij kon niet. Hij kon niet. Hij wilde niet.

Hij had al verhuishagens gehuurd. Hij had ook al een huis gehuurd. Mijn vader zette zijn laatste koffer op de achterbank van de Mercedes (voor mammie liet hij alleen de Saab achter) en startte de motor.

Toen haalde hij een pistool tevoorschijn en schoot me in mijn borst. Ik stond op het gazon en ik viel. Het kogelgat werd steeds groter en mijn hart rolde uit mijn rib-

benkast op de grond, zo een bloembed in. Het bloed gut-
ste ritmisch uit mijn open wond,

toen uit mijn ogen,
mijn oren,
mijn mond.

Het smaakte naar zout en falen. De felrode schaamte
van het niet-geliefd zijn doorweekte het gras voor ons
huis, de stenen van het pad, het trapje naar de veranda.
Mijn hart lag krampachtig spartelend als een forel tussen
de pioenrozen.

Mammie snauwde. Ze zei dat ik me moest beheersen.
Doe normaal, zei ze. Nu meteen, zei ze.

Omdat je dat bent. Omdat je dat kunt zijn.

Maak geen scène, zei ze. Diep ademhalen en rechtop
gaan zitten.

Ik deed wat ze zei.

Ik had alleen haar nog.

Mammie en ik staken onze kin in de lucht terwijl papa
de heuvel af reed. Toen gingen we naar binnen en ver-
nielden we de cadeaus die hij ons had gegeven: sieraden,
kleren, boeken, alles. In de dagen die volgden deden we
de bank en de stoelen weg die mijn ouders samen hadden
gekocht. Het trouwservies, het zilver en de foto's gingen
de deur uit.

We kochten nieuwe meubels. Huurden een binnenhuis-
architect in. Plaatsten bij het chique warenhuis Tiffany's
een bestelling voor tafelzilver. Liepen een dag lang allerlei
kunstgalerieën af om schilderijen te kopen voor de lege
plekken aan de muren.

We vroegen opa's advocaten om mammies bezittingen
veilig te stellen.

Toen pakten we onze koffers en gingen naar Beechwood.

3

Penny, Carrie en Bess zijn de dochters van Tipper en Harris Sinclair. Harris erfde zijn fortuin op zijn eenen-twintigste, toen hij van Harvard kwam, en breidde het uit met zaken waarin ik me nooit heb verdiept. Hij erfde huizen en land. Hij nam intelligente beslissingen op de aandelenmarkt. Hij trouwde met Tipper en hield haar in de keuken en in de tuin. Hij etaleerde haar met parels en op zeilboten. Daar leek ze van te genieten.

Opa's enige mislukking was dat hij nooit een zoon had gekregen, maar dat gaf niet. De dochters van de Sinclairs waren zongebruind en gezegend. Lang, vrolijk en rijk waren die meisjes, als prinsessen uit een sprookje. Ze waren in heel Boston, Harvard Yard en Martha's Vineyard bekend om hun kasjmieren vestjes en grootse feesten. Ze waren geschapen voor legendes. Geschapen voor prinses en prestigieuze universiteiten, ivoren standbeelden en majestueuze huizen.

Opa en Tipper hielden zo veel van de meisjes dat ze niet konden zeggen van wie ze het meest hielden. Eerst van Carrie, toen van Penny, toen van Bess, toen weer van Carrie. Er waren overdadige bruiloften met zalm en harpisten, gevolgd door blonde kleinkinderen en grappige blonde honden. Niemand was ooit zo trots geweest op hun mooie meisjes als Tipper en Harris indertijd.

Ze bouwden drie nieuwe huizen op hun woeste privé-eiland en gaven ze elk een naam: Windemere voor Penny, Red Gate voor Carrie en Cuddledown voor Bess.

Ik ben het oudste kleinkind van de Sinclairs. Erfgename van het eiland, het fortuin en de verwachtingen.

Nou ja, waarschijnlijk.

4

Ik, Johnny, Mirren en Gat. Gat, Mirren, Johnny en ik.

De familie noemt ons vieren de Leugenaars, en dat hebben we waarschijnlijk verdiend. We zijn allemaal ongeveer even oud, en we zijn allemaal in het najaar jarig. Op het eiland hebben we bijna elk jaar wel last veroorzaakt.

Gat kwam in het jaar dat we acht waren voor het eerst naar Beechwood. Zomer acht noemden we het.

Daarvoor waren Mirren, Johnny en ik geen Leugenaars. We waren alleen maar neven en nichten, en Johnny was irritant omdat hij niet met meisjes wilde spelen.

Johnny is beweeglijkheid, inspanning en sarcasme. In die tijd hing hij onze barbies aan hun nek op of schoot op ons met legopistolen.

Mirren is suiker, nieuwsgierigheid en regen. In die tijd bracht ze lange middagen spetterend bij het grote strand door met Taft en de tweeling, terwijl ik tekeningen maakte op ruitjespapier en boeken las in de hangmat op de veranda van Clairmont.

Toen kwam Gat de zomervakanties met ons doorbrengen.

De man van tante Carrie is bij haar weggegaan toen ze zwanger was van Johnny's broertje Will. Ik weet niet wat er is gebeurd. De familie praat er nooit over. In zomer acht was Will nog maar een baby en had Carrie het al aangelegd met Ed.

Die Ed was kunsthandelaar, en hij was gek op de kinderen. Dat was het enige wat we over hem te horen kregen toen Carrie aankondigde dat ze hem zou meenemen naar Beechwood, samen met Johnny en de baby.

Die zomer kwamen zij als laatsten aan, en wij stonden op de steiger te wachten op de aankomst van de boot. Opa tilde me op zodat ik naar Johnny kon zwaaien, die een oranje zwemvest aanhad en over de voorplecht naar ons riep.

Oma Tipper stond naast ons. Ze wendde zich even af van de boot en haalde een wit pepermuntje uit haar zak. Haalde de wikkel eraf en stopte het in mijn mond.

Toen ze weer naar de boot keek, veranderde oma's gezicht. Ik kneep mijn ogen samen om te kunnen zien wat zij zag.

Carrie stapte van boord met Will op haar heup. Hij had een geel babyzwemvest aan en bestond feitelijk alleen maar uit een dikke bos witblond haar die erboven uitstak. Er klonk gejuich toen we hem zagen. Dat zwemvest, dat we als baby allemaal hadden gedragen. Dat haar. Wat heerlijk dat het jongetje dat we nog niet eens kenden, zo overduidelijk een Sinclair was.

Johnny sprong van de boot en gooide zijn eigen zwemvest op de steiger. Eerst rende hij naar Mirren toe en gaf haar een schop. Toen schopte hij mij. Toen de

tweeling. Liep naar onze grootouders toe en rechte zijn rug. 'Fijn u te zien, opa en oma. Ik kijk uit naar een fijne zomer.'

Tipper omhelsde hem. 'Je moeder heeft je opgedragen dat te zeggen, zeker?'

'Ja,' zei Johnny. 'En ik moest zeggen: fijn om u weer te zien.'

'Goed zo.'

'Mag ik nu weg?'

Tipper kuste hem op zijn sproeterige wang. 'Toe maar.'

Ed kwam achter Johnny aan, nadat hij eerst het personeel had geholpen de bagage uit de motorboot te laden. Hij was lang en slank. Zijn huid was heel donker: Indiase voorouders, zouden we later te horen krijgen. Hij droeg een bril met een zwart montuur en verzorgde stadskleren: een linnen pak met een gestreept overhemd. De broek was gekreukt door de reis.

Opa zette me neer.

Oma Tippers mond vormde een streep. Toen ontblootte ze haar tanden en liep naar voren. 'Dan moet jij Ed zijn. Wat een fijne verrassing.'

Hij gaf hun een hand. 'Heeft Carrie dan niet gezegd dat we zouden komen?'

'Natuurlijk wel.'

Ed keek om zich heen naar onze liebleijke familie. Draaide zich om naar Carrie. 'Waar is Gat?'

Ze riepen hem, en hij klom de hut uit, terwijl hij zijn zwemvest uittrok. Daarvoor moest hij naar de gespen kijken.

'Moeder, papa,' zei Carrie, 'we hebben Eds neefje mee-

gebracht zodat hij met Johnny kan spelen. Dit is Gat Patil.'

Opa gaf Gat een klopje op zijn hoofd. 'Hallo, jongeman.'

'Hallo.'

'Zijn vader is eerder dit jaar overleden,' legde Carrie uit. 'Hij en Johnny zijn dikke vrienden. Eds zus is er enorm mee geholpen als wij hem een paar weken onder onze hoede nemen. En Gat? Jij mag barbecueën en zwemmen, zoals we hebben afgesproken. Oké?'

Maar Gat gaf geen antwoord. Hij stond naar mij te kijken.

Zijn neus was dramatisch, zijn mond lief. Diepbruine huid, zwart, golvend haar. Pezig lichaam vol energie. Gat leek wel een gespannen veer. Alsof hij ergens naar op zoek was. Hij was bespiegeling en enthousiasme. Ambitie en sterke koffie. Ik had eeuwig naar hem kunnen kijken.

Onze blikken kruisten elkaar.

Ik draaide me om en rende weg.

Gat kwam achter me aan. Ik hoorde zijn voetstappen achter me op de plankenpaden die kriskras over het eiland lopen.

Ik bleef rennen. Hij bleef me volgen.

Johnny ging achter Gat aan. En Mirren ging achter Johnny aan.

De volwassenen bleven op de steiger om te praten, beleeft om Ed heen te lopen, te kirren tegen baby Will. De kleintjes deden wat kleintjes doen.

Wij vieren hielden op met rennen toen we het kleine strandje bij Huis Cuddledown hadden bereikt. Dat is een klein strookje zand met aan weerszijden hoge rotsen. Nie-

mand gebruikte het veel in die tijd. Het grote strand had zachter zand en minder zeewier.

Mirren trok haar schoenen uit en wij volgden haar voorbeeld. We gooiden stenen in het water. We bestonden gewoon.

Ik schreef onze namen in het zand.

Cadence, Mirren, Johnny en Gat.

Gat, Johnny, Mirren en Cadence.

Dat was het begin van ons.

Johnny smeekte of Gat langer mocht blijven.

Hij kreeg zijn zin.

Het jaar erop smeekte hij of hij de hele vakantie mocht komen.

Gat kwam.

Johnny was de oudste kleinzoon. Mijn grootouders zeiden bijna nooit nee tegen Johnny.

5

In zomer veertien gingen Gat en ik er met z'n tweetjes op uit in de kleine motorboot. Het was vlak na het ontbijt. Mirren moest van Bess tennissen met de tweeling. Johnny was dat jaar begonnen met hardlopen en rende rondjes over het kustpad. Gat kwam me in de keuken van Clairmont opzoeken en vroeg of ik zin had om er met de boot op uit te gaan.

'Niet echt.' Ik wilde terug naar bed met een boek.

'Ah, toe?' Gat zei bijna nooit 'ah, toe'.

‘Ga dan alleen.’

‘Ik kan hem niet lenen,’ zei hij. ‘Dat voelt raar.’

‘Natuurlijk kun je hem wel lenen.’

‘Niet zonder een van jullie erbij.’

Hij deed belachelijk. ‘Waar wil je dan naartoe?’ vroeg ik.

‘Ik wil gewoon van het eiland af. Soms hou ik het hier niet uit.’

Op dat moment kon ik me niet indenken waarom niet, maar ik stemde toe. We voeren in een windjack en zwemkleding de zee op. Na een poosje zette Gat de motor uit. We aten pistachenoten en ademden de zilte lucht in. Het zonlicht scheen op het water.

‘Kom, we springen erin,’ zei ik.

Gat sprong erin en ik ging achter hem aan, maar het water was zo veel kouder dan vlak bij het strand dat het ons de adem benam. De zon verdween achter een wolk. We lachten paniekerig en riepen dat het een ontzettend stom idee was om het water in te gaan. Wat waren we toch sukkel! Er zwommen haaien voor de kust, dat wist iedereen.

Begin nou niet over haaien, jemig! Duwend en trekkend vochten we erom wie als eerste het trapje aan de achterkant van de boot op mocht.

Na een poosje leunde Gat naar achteren en liet mij eerst gaan. ‘Niet omdat jij een meisje bent, maar omdat ik gewoon aardig ben,’ zei hij.

‘En bedankt.’ Ik stak mijn tong uit.

‘Maar als mijn benen er door een haai af worden gebeten, moet je beloven dat je een toespraak schrijft over hoe fantastisch ik was.’

‘Afgesproken,’ zei ik. ‘Gatwick Matthew Patil was een verrukkelijke maaltijd.’

We vonden het om te gieren zo grappig dat we het koud hadden. We hadden geen handdoeken. We kropen samen onder een fleecedeken die we onder de stoeltjes hadden gevonden. Onze blote schouders raakten elkaar. Koude voeten, boven op elkaar.

‘Dit is alleen omdat we anders onderkoeld raken,’ zei Gat. ‘Dat je niet denkt dat ik je mooi vind of zo.’

‘Weet ik wel.’

‘Mag ik ook een stukje deken?’

‘Sorry.’

Stilte.

Gat zei: ‘Ik vind je wél mooi, Cady. Ik bedoelde het niet zoals het eruit kwam. Wanneer ben je eigenlijk zo mooi geworden? Het leidt me af.’

‘Ik zie er nog net zo uit als anders.’

‘Je bent in de loop van het schooljaar veranderd. Ik raak ervan van mijn stuk.’

‘Van je stuk?’

Hij knikte ernstig.

‘Zoiets stoms heb ik nog nooit gehoord. Wat gebeurt er dan als je óp je stuk bent?’

‘Dan dringt er niets door mijn pantser heen. Was dat je niet opgevallen?’

Daar moest ik om lachen. ‘Nee.’

‘Verdorie. En ik maar denken dat het werkte.’

We veranderden van onderwerp. We praatten over dat we die middag met de kleintjes in Edgartown naar de film konden gaan, over haaien en of die echt mensen aten, en over *Plants vs. Zombies*.

Toen voeren we terug naar het eiland.

Niet lang daarna ging Gat me opeens boeken lenen en kwam hij me vroeg in de avond vaak opzoeken op het kleine strandje. Hij zocht me op wanneer ik met de honden op het gazon van Windemere lag.

We gingen samen wandelen over het pad dat helemaal om het eiland heen loopt, Gat voorop en ik erachteraan. Dan praatten we over boeken of verzonnen fantasiewerelden. Soms legden we meerdere rondjes af voor we honger kregen of ons gingen vervelen.

Aan weerszijden van het pad groeiden donkerroze bottelrozen. Hun geur was licht en zoet.

Op een dag keek ik naar Gat, die in de hangmat van Clairmont een boek lag te lezen, en toen had ik het gevoel dat... nou ja, dat hij van mij was. Alsof hij mijn speciale iemand was.

Stilletjes kroop ik naast hem in de hangmat. Ik pakte de pen uit zijn hand (hij had altijd een pen bij zich als hij zat te lezen) en schreef GAT op de rug van zijn linkerhand en CADENCE op de rug van zijn rechter.

Hij nam de pen van me over. Schreef GAT op de rug van mijn linkerhand en CADENCE op de rug van mijn rechter.

Ik zeg niets over het lot. Ik geloof helemaal niet in het lot, of zielsverwanten, of het bovennatuurlijke. Ik bedoel gewoon dat we elkaar begrepen. Helemaal.

Maar we waren pas veertien. Ik had nog nooit met een jongen gezoend, hoewel dat het volgende schooljaar een paar keer zou gebeuren, en om de een of andere reden noemden we het geen liefde.